

Pigen forsvandt virkelig straks, og han udbredte ogsaa Armene; men iøvrigt gik det helt anderledes, end han i sin Lykke havde udmalet sig dette Gensyn. I Stedet for at kaste sig i hans Favn, løb Fru Vilhelmine ind i det tilstødende Værelse og drejede Nøglen om. Og herinde smækkede hun et Vindu op og raabte ud over Gaden:

»Politi! . . . Mord! . . . Politi!«

Samtidig foer Pigen afsted for at skaffe fat i Gadebetjenten. Hele Huset kom paa Benene. Der blev ringet til Politistationen, og Trappegangen fyldtes af Folk. Imens stod Jægermesteren ved den laasede Dør og bankede ynkeligt paa.

»Vilhelmine! Luk dog op! Jeg gør dig ingen Fortræd! Jeg giver dig mit Æresord. Jeg har tilgivet dig.«

Men Svaret var et fornyet Nødraab ud over Gaden:

»Politi! . . . Mord! . . . Politi!«

Da to Politibetjente kort efter viste sig i Stuen, sad han sammensunken paa Kanten af en Stol og græd stille; og da de efter en Konference i Telefonen med Hospitalet opfordrede ham til at følge med, gjorde han ingen Modstand. Halvt bevidstløs fulgte han dem ned til den ventende Vogn.

Saasnart han var borte, kom Fru Vilhelmine helt rolig og behersket ud fra den Stue, hun havde lukket sig inde i, og gik hen til Telefonen. Hun ringede